

Jindřich Kulhavý: Poslední týdny opět ukázaly, jak jsou neužiteční úředníci či zaměstnanci politických neziskovek

- CZ24 News | 19. dubna 2020

Každý z nás má určité místo a roli ve společnosti. Respektive tomu tak dříve bývalo. Určitou vyváženost zajišťoval přiměřený počet pekařů, holičů, soustružníků, stavebních dělníků, řidičů, kuchařů, ale i inženýrů, lékařů, právníků, učitelů, prostých úředníků. Ve vyjmenovávání profesí potřebných pro chod státu by se dalo pokračovat celý den, nicméně právě ta vyváženost je velmi podstatným měřítkem při posuzování možné úspěšnosti ekonomiky a hospodaření.

Bohužel s postupem doby za posledních třicet let dochází k absolutní degradaci koncepce školství, která předurčuje další profesní složení národa. Učňovská složka postupně mizí a s ní i kvalitní řemeslo, o kterém platí více než kdykoliv jindy, že má zlaté dno. Je šílené, když na zubaře a instalatéra je čekací doba třeba i tři měsíce a ukazuje je to, kde je skutečná díra na trhu práce. A přiznejme si, že je s podivem, jak lidé ignorují zaměstnání, ve kterých mohou být velmi kvalitní příjmy, byť nároky na vzdělání se extrémně v tomto případě liší. Což je dalším paradoxem. Na instalatéra, to aniž bychom snižovali jeho váhu, Vám stačí čtyřletý učební obor, na dentistu studujete a dalších pár let více. Má to svou logiku. Vytopený sklep je přeci jen snesitelnější variantou než pokřivený a děravý úsměv. Aspoň pro většinu z nás. Přesto jde o povolání, která momentálně patří k nedostatečně obsazeným a mládeží částečně ignorovaným. A ve výčtu dalších podobně vnímaných bychom mohli pokračovat do nekonečna. Přitom řada z nich bývala kdysi prestižními.

Moderní doba produkuje obrovské množství nepotřebných lidí, pro které se vytváří systém umělé zaměstnanosti. Pokud by v něčem měl stát skutečně zapracovat, pak je to strategie ve směru vzdělávání a dalšího uplatnění. Naše školství produkuje tisíce nepotřebných úředníků, sociologů, humanistů, herců, plánovačů, právníků. Velká část po získání diplomů končí v supermarketech, za pokladnami či na lidmi přesycených úřadech, zatím co nikdo nic neprodukuje. Tolik dehonestovaná starší generace drží často společně se zahraničními pracovníky aspoň část stavební, zemědělské a průmyslové výroby, ovšem to nepůjde donekonečna. Jednou budeme s obdivem vzpomínat na to, co dokážou staří pánové, jejich mozolnaté ruce ještě ovládali skutečné řemeslo. Úroveň šikovnosti národa výrazně klesá a postupně dělá z Čechů nepoužitelné pro další udržení soběstačnosti. To se projevilo i ve dnech koronavirové krize, kdy díky hromadnému odjezdu zahraničních dělníků došlo k masivnímu poklesu odváděných stavebních prací. Částečně se na tom podílela i úřednická karanténa, kdy naprosto nepochopitelně došlo k úplnému zastavení fungování řady městských úřadů, a tím i rozdělování práce a zakázek.

Karanténa poslala domů i řadu jiných oborů. Většina služeb je paralyzovaná. Zatímco řemeslo mohlo ve většině případů jet dále a kdo někdo skutečně umí, vytvářel hodnoty v době karantény, všichni ti obchodníci, číšníci, opět úředníci, herci, bohužel i sportovci zůstali bez příjmu. Sport je specifickým příkladem, protože skutečně dobří sportovci musí chtít nechtě vsadit na jednu kartu. Jejich kariéra je časově ohraničena, a přitom cesta k úspěchu vyžaduje bezprecedentní přístup a nasazení. Jde o velmi riskantní přístup a řeči o tom, že se lze připravovat na profesionální kariéru a k tomu získat opravdu kvalitní vzdělání, jsou pouze neznalostí toho, co dril spojený s porcí tréninků a potřebného odpočinku přináší. Podstoupený kompromis má poté většinou dopad na obojí. Tedy kvalitu vzdělání i odváděných sportovních výkonů. U ostatních však lze hovořit o jisté přebujelosti. Skutečně máme příliš mnoho obchodů, restaurací, kanceláří, kin a divadel. Lidé zajišťující tyto služby

poté chybí v nemocnicích, na polích, stavbách, provozech produkujících něco, s čím se dá později obchodovat. I proto stále více věcí dovážíme a posíláme naše výděvky do zahraničí.

Důsledkem jisté nepotřebnosti mnoha lidí se stává obrovská ekonomická zátěž při snaze je zaměstnat. Navíc je vyhozeno mnoho finančních prostředků za jejich studium. To je nejvíce markantní u lékařů, kteří po získání diplomu často záhy mizí v zahraničí a regulace této jejich migrace by byla skutečně na místě. To se však týká i jiných oborů, například IT. Nulová schopnost něco produkovat je přímo strašidelná u řady humanitních oborů a je s podivem, že státní statégové nejsou schopni v tomto směru regulovat existenci škol poskytujících vzdělání v tom, co nikomu nic, tedy mimo starostí, kam s nimi, nepřináší. Přitom existuje jednoduchá možnost, jak s tímto problémem nakládat. Stačilo by rozdělit vysoké a střední školy na dvě části. Ty preferované a poskytují potřebné vzdělání zdarma, ty neužitečné budou studenti hradit, a to bez výhrady. Rázem by došlo k tomu, že by každý musel přemýšlet, zda li se vyplatí investovat do vzdělání, které nic nepřinese, či dělat to, co je v budoucnosti užíví.

Poslední týdny opět ukázaly, jak jsou neužiteční úředníci, zaměstnanci neziskovek, velká část lidí pracujících v některých službách a zábavním průmyslu závislých na příjmech od státu. Přestože se v Evropě částečně zastavil život, je jisté, že produktivita některých odvětví není na potřebné úrovni a jiných je nulová. Jen hloupí lidé jsou nepoučitelní. Lze doufat, že se národní elity konečně zamyslí a začnou se zabývat výše uvedeným. A pokud ne, pak jim jde skutečně pouze o koryta.

Jindřich Kulhavý